

Előfizetési árak:

Egész évre . . . 10 frt — kr.
Félévre . . . 5 » — »
Negyedévre . . . 2 » 50 »
Egy óra . . . — » 85 »
Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:

PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
a kir. ítélőtábla épületével szemben,

hová az előfizetések és a lap szétküldésére vonatkozó fölszólalások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztői iroda:

PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
a kir. tábla átellenében,
hová a lap szellemi részét
illető minden közlemény in-
tézendő.

Kéziratot vissza nem adunk

Hirdetéseket

a kiadóhivatal vesz föl.

A közeledés erőteljes csirája.

Pécs, 1898. július 6.

A kormány félhivatalos lapjai erőteljes hangon utasították vissza az ellenzéki sajtó támadásait, a melyeket ez a magyar kvóta-bizottság ellen intézett abból az alkalomból, hogy letért az eddig követett útról s maga ajánlotta meg a magyar kvóta fölemelését. Azt vitatták a rendelkezési alap lovagjai, hogy az a négytized százalék többlet, a mit a kvóta-bizottság megajánlott, nem vehető fölemelésnek, mert az tulajdonképen csak kikerekítés, a miből épenséggel nem lehet arra következtetni, hogy a bizottság egyszer már az engedékenységet utján lévén, azon tovább is fog haladni.

Mindezekre a csürés csavarásokra megadja a csattanós választ a krakkói félhivatalos „Csasz”, mely az irányadó osztrák körök nézeteit tolmácsolja, a mikor azt írja, hogy a kvótatárgyalások eddigi eredménye a közeledésre nézve igen erőteljes csirát rejt magában és egyáltalán nem zárja ki azt a föltevést, hogy a két kvóta-bizottság végre is megegyezik.

Persze a megegyezést az osztrák félhivatalos sem úgy képzeli, hogy az osztrákok most már le fogják szállítani követelésüket a magyar kvóta-bizottság által megajánlott 32%-ra, hisz ezt az osztrák

kvótabizottság, ha akarná is, hasztalanul tenné, mert ennek a Reichsrathban többséget szerezni nem tudnának; hanem a közeledés csirájának azt tartja, hogy a magyar bizottság már rá adta a fejét az eddig mereven ellenzett emelésre s ezt az erőteljes csirát oly fejlődésképesnek tartja, hogy az rövid időn terebélyes fává növekszik, a mely csakhamar el fogja érni az osztrák követelések magasságát.

Az osztrák részről kívánt kvótaemelésnek legfőbb akadályát ugyanis eddig a magyar bizottságnak az az elszántan védelmezett álláspontja képezte, hogy a magyar kvóta már eddigi összegében is igazságtalan volt s így semmiféle számítással azt tovább emelni nem lehet. Ezt a szilárd alapot a magyar bizottság elhagyta, mikor maga állított fel olyan számítást, a melyben már eddigi kvótánk fölemelése befoglaltatik. A jég tehát meg van törve s a többi már csak számítás dolga, számítani pedig lehet tetszés szerint; ha egyszer túl vagyunk már azon a kérdésen, hogy egyáltalán nem emelünk, akkor az a kérdés, hogy mennyivel emeljünk hát, már megoldható tetszés szerint. S ebben a tekintetben az osztrákok már fel is használják a kedvező alkalmat s kiszámítják, hogy ha teljesen elfogadják a magyar kiszámítási alapot s mindazt, ami abból logikailag következik, akkor a végeredmény az,

hogy a kvóta magyar részről már most is 34% precipuum nélkül, vagyis a precipuum hozzászámításával 35.6 százalék. Ettől pedig a 38%-ig, a meddig az osztrák bizottság már *leszállt*, nem nagy az ugrás s a magyar közeledés csiráját könnyű lesz ennek a kiegyenlítéséig fejleszteni, ha az osztrákok nem fogadják el egészen a magyar kiszámítási alapot s meggyőzik az eddig hajthatatlannak mutatkozott, de most már hajladozó magyar kvótabizottságot róla, hogy az általa ajánlott számítási alap sem csalhatatlan s így némi csekély változtatást még megtűr.

Ime így termi meg keserű gyümölcsöt az elvi alap elhagyása s viszi a szilárd talajról az ingoványba az ország sorsának intézőit. Mi szükség volt a feledés homályába sülyeszteni azokat az adatokat, a melyekkel a kvótabizottság bebizonyította, hogy Magyarország az eddigi kvótával is már igazságtalanul van megterhelve; mire való volt a teherviselési képességtől eltekintve a tényleg szedett adók alapjára áttérni? Hiszen a teherviselési képesség s a tényleg szedett adók mennyisége két nagyon különböző dolog, mert tudja azt mindenki, hogy ugyanaz a jövedelmi mennyiség nálunk sokkal jobban van megadóztatva, mint Ausztriában; igazságos dolog-e tehát, hogy mi azért, mert jövedelmünk nagyobb százalékát fizetjük

A „Pécsi Figyelő” tárcája.

Füredőre mentek.

— A »Pécsi Figyelő« eredeti tárcája. —

Ilyenkor üres a város.

Egyszerre csak a legismerősebb arcok eltűnnek és ha a helybeli »Times« nem adná hírül, hogy családjukkal együtt füredőre utaztak, bizony akár kurrentáltatni is lehetne őket.

Node hát azért van az ujság és azért nem csinálnak ezek az ismerősök az egész évben semmit, hogy így — nyár idején — helyi nagyságok legyenek s a nevük belekerüljön az ujságba, melyet hűségesen utánuk küldenek, hogy a nevüket nyomtatásban olvassák.

És olvassa az emberiségnek itthon maradt része is, hogy ők — a boldogok, a szerencsések — füredőre mentek.

A nagy kávéház tükörelablaka megett bizony az ilyen hírek elolvasására is ráfanyalodik unalmában az ember. Üres a kávéház is. A gázlángok a füstös teremből lusta lobogással néznek ki az ablakokon át az éjszakába hajló késő este sötétségébe. A levegő is olyan lomha, olyan nyomasztó s a fák lombjai mintha aludnának, olyan mozdulatlanok.

Hiába, nincs kedve senkinek ilyenkor a füstös kávéházban ülni. Vagy a sétányokra, vagy a kert helyiségekkel bővelkedő vendég-

lőkbe megy az ember és ott fogyasztja el a hűsítő szereket és hallgatja a cigány muzsikáját, a melyik az egyedüli, a min nem fog a nyári unalom s most talán még szívhezszólóbban szól, mint télen a táncteremek parkettjén.

A füstös kávéházakba legfeljebb egy-egy lump tekint be, a ki kompániát keres. Az sem marad azonban sokáig, mert szörnyen melege kezd lenni és űzi ki a beszédett italok gőze a szabad levegőre.

Csak egy-két magába vonuló ember ül, egy-egy sarokasztal mellett s egyéb szórakozás hiányában az ujságokba temetkezik.

Ilyenkor aztán megtudja, hogy miért nem látja ő pár nap óta az ismerőseit. Itt van az ujságban a nevük.

Füredőre mentek

*

A nyári est csendjéből egyszerre hangoz kurjantások verődnek fel. Valahol, valamelyik kávéház terraszán huzza a cigány s a kurjantások azoknak játékát kísérik. Majd elhal a hegedű hangja, de a kurjantások mind közelebb jönnek. Gyaníthatni már előre, hogy egy mulató kompánia muzsikáltatta ki magát amott a terraszról és most errefelé tart, hogy itt folytassa a pezsgőzést, a mit ott elhagyott.

És csakugyan. A kurjantások már a füstös kávéház ablaka alatt igyekeznek neki a sötét éjszakának s a másik pillanatban már

ott ingadozik a jókedvű társaság a kávéházi tündér kasszája előtt.

Vannak talán hatan, de tizenkettő helyett beszélnek és egy ármádiának is becsületére való rendeléseket tesznek, a miket az álomból felvert pincérek szolgálatkészen sietnek teljesíteni, nehogy az ingadozó kompánia máshová vonuljon.

S mikor azután a legnagyobb asztal mellett elhelyezkednek, csak akkor tekintenek szét a füstös kávéházba, hogy vannak-e vendégek.

Bizony alig. S az egyik, meglehetősen hangosan, könnyen elérhető célzással konstatálja:

— De üres ez a kávéház! Hiszen nincs is itt vendég!

A másik rámondja:

— Ne is legyen! Most mink vagyunk a vendégek . . . Igunk, urak!

A poharak harmoniatlanul csengenek össze, mert hát nehezek a kezek s egyik lassabban éri el a többit, a másik meg erősebben odaüti a poharát a szomszédjához.

A zaj becsal az utcáról egy-két társaság után vágyó késő sétálót is és megnövekedik a társaság.

Az ujonnan jöttek maguk felé irányítják a közfigyelmet; így hát, a ki akar, a kompániából elszakadhat egy kis időre.

Egy magas, karcsu növésű, lányosarcu fiatalember ott is hagyja őket. Végigméri egy-párszor az asztalok között a padlót s szinte

adóba, a közös költséghez is nagyobb százalékkal járuljunk, mint az osztrákok a megfelelő jövedelem után.

Hisz a magyar kvótabizottság által elfogadott adószámítási alap azt a következtetést vonja maga után, hogy mikor mi a saját igazgatási, gazdasági és kulturális céljainkra polgárainktól nagyobb áldozatokat követelünk, ezt csak azzal a feltétellel tehetjük, hogy ezeket az áldozatokat még a közös költségekhez igényelt kvóta-emeléssel is tetézzük, mert hisz az ország adójövedelme arányában emelkedik a közös-ügyes kvótánk is.

Horánszky Nándor tegnap megjelent tanulmányában hivatalos adatokkal mutatja ki, hogy Magyarország a gazdasági teherviselési képesség alapján jog és igazság szerint 24.32 %-os kvótánál magasabbat nem fizelhet, de még az eddigi kiszámítási alap megtartása mellett is legfeljebb 30-31 %-os kvóta esnék Magyarország terhére. Hogyan vállalhatja el tehát a magyar kvótabizottság a felelősséget azért, hogy maga 32%-ot kínál Ausztriának?

No de hát megtette s amint megtette ezt az első, legnehezebb lépést, úgy meg fogja tenni utána a többit is s most már vigan vakációzhat Bánffy báró, mert ha a magyar kvótabizottság hozzájárul a kvóta emeléséhez, akkor nem fenyegetheti ezt semmiféle veszedelem az országgyűlésen sem. Igaz, hogy Horánszky kilépett a bizottságból s ez azt jelenti, hogy az egész ellenzék együttes akciót fog kifejteni a kvótaemelés ellen, de ez cseppet sem feszélyezi Bánffy bárót, ha saját pártja megosztatlanul foglal állást az emelés mellett.

S ezt biztosítja számára a kvótabizottság engedékenysége, mert ott vannak a szabadelvűpártnak azok a matadorai, akiknek merev ellenzésén a kormánypárt egysége s így az emelés keresztülvihetőse is hajótörést szenvedhetett volna. Most

készakarva nyegegteti csikorgós lakk-cipőit a a recsegő parketta-darabokon.

Talán arra számít, hogy egy valaki, a ki egy sarokban ülve, fel se tekint az újságok közül, úgy, hogy azt se lehet kivenni — főképp mámoros szemekkel — hogy miféle emberfia, majd megsokallja a zajt, rászól, vagy legalább is ránéz mérgesen s még majd egy csinos kis hecc fejlődhetik a dologból.

Annyiból jól is számít, hogy az illető megsokallja a parketta-recsegtetést és felnéz az újságok mögül. De ha akarna, sem lehetne neki az ifjuval összetűzni, mert az, mikor meglátja az arcát, odasiet hozzá és örömmel üdvözlí:

— Szervusz, öreg cimbor! Ezer eszten-deje, hogy nem láttalak!

A másik rámondja lassu, csendes hangon:

— Szervusz!

Amaz egyszerre komoly lesz s mintha a mámor is elszállt volna a fejéből.

— Megengeded, ugy-e, hogy ide üljek? Hadd beszélgessem ki magam veled. Hiszen ugy sem találkoztunk azóta . . .

— Igen, azóta!

Hagyja helyben a véletlenül felfedezett jóbarát és mindenképen azon van, hogy elkerülje az ifju tekintetét.

— Soh'se süsd le a szemedet, barátom. Ne félj, nem vagyok becsipve; nem nevetem ki, még csak meg se mosolygom szánó jóakarattal a könyvedet. Nekem is van halottam.

-- Neked is? . . .

azonban, hogy ezek maguk ültették el az osztrákok által üdvözölt csiráját az engedékenységnél, nincs már mit tartani párt-ütéstől: össze fog tartani a kvótaemelés dicső munkájában a kormánypárt, mint a kullancs, s ha az ország tönkremegy is bele, az nem baj, mert meg lesz mentve az „államfentartó párt“ s uralkodni fog akkor is, mikor már nem lesz fentartani való állam. Az egész változás ez esetben legfőkébb az lenne, hogy levetnék a most viselt „államfentartó“ álarcot s bemutatkoznának a maguk valóságában, mint „öb-boldogító társaság.“

Hirek.

Pécs, 1898. július 6.

Modern cselédek.

Szarkaláb betűkkel teleirt papirosdarab-küldetett be ma szerkesztőségünkhöz, melynek minden sora, minden betűje azt mutatja, hogy írója a néphez tartozik s éles megfigyelő tehetséggel bír az olyan dolgok iránt, melyeknek szocialisztikus jelentősége van s melyek világot vetnek a szegényebb néposztály gondolkodás-módjára is.

Az írás szavai szerint ugyanis a közelmúlt piaci napok egyikén egy leány áldogált egyik helyszerező boltja előtt abból a célból, hogy elszegődjék cselédnek. Oda megy hozzá egy uri asszony s megkérdezi tőle:

— Elállnál hozzám, leányom?

A formás, takaros teremelés végig nézte az asszonyt s mivel ismerte, egész határozottan visszafelelte:

— Magához nem mék, mer nacscsága fiatal még.

— Az is baj?

— Hát: Ifjú nincs a háznál.

Nemsokára azután jött egy másik asszony, akinek szintén megtetszett a kis leány s szóba állott vele. Ettől már a leány kérdezte meg:

— Hát aztán nacscsága emeleten lakik-e?

— Ott, — felelte az asszony.

— No ha ott, akkor nem is mék oda, mert emeletet nem mászok senkinek.

A csodálkozó kérdésre mintegy bocsánatkérően jön a felelet.

— Van. De nem hasonlítom azért hozzád magamat; sem a fájdalmamat a tiédhez. Nem is hasonlíthatom; mert az én halottam élő!

S azután folytatja, mikor hiába vár választ.

— Nem foglak untatni szerelmi históriával. Tudom, mit törödsz te már velük! A te szerelmed el van temetve; testileg legalább el. A lelkét, azt tovább szereted és szeretni fogod, bánatos boldogsággal, a meddig a szived dobog és agyad működik. Nem hiszelgek, ne tiltakozzál. Csak ismerlek és tudom, hogyan szerettétek egymást a te kicsi feleségeddel. Ez elég, nemde?

— Elég, elég! . . .

— Nos hát, te is ismered különben az én szerelmi történetemet. Régi történet, mely mindig új marad: Heine szerint. Vagy a hogy a cigány húzza odaát a terrászon. Hallod? Ide verődik a hangja:

Semmi, kis lány, semmi!
Mindenféle szerelemnek
Vége szokott lenni!

És dudolja magában a nótát, mintha mámoros lenne most is.

Pedig nem az; nagyon is józan, nagyon is okosan beszél.

-- Hát vége lett. Bár, ha én nem akarom, nem lesz vége. De hát megszállt a kétség ördöge és számolni kezdtem magammal, a szerelemmel, meg azzal a leánnyal. Miért

Meghallotta ezt a párbeszédet a harmadik asszony s nagy örömmel lépett a kis leányhoz:

— Hallod-e kedves, akkor jöjj el hozzám, mi földszinten lakunk s egyéb dolgod sem lesz, csak gyermekekre vigyázol.

— A gyerekekre? Hát hány van? —

— Öt, egyik szebb a másiknál.

— Akkor csak vigyázzon rá maga! — mondotta a kis fruska s beszédbe ereszkedett egy öreg gazdaasszonnyal, aki nyájasan, hízkelkedően szólott hozzá:

— Mink csak ketten vagyunk édesem, én meg az öreg gazda, aztán van két tehén, azokat kellene fejned.

— Micsoda? — pattant fel a leány. —

Nem tudok én fejni, aztán nem is akarok megtanulni, mert varróleány leszek! . . .

Egy kalapos urnő szólította meg most:

— Mit kérsz kis lányom?

— Van-e esti kimenő maguknál a eselédnek.

— Na még az kéne.

— Akkor más bolondot nézzen.

Egy barna menyecske, a ki fültanuja volt ezeknek a párbeszédeknek, oda ment most a leányhoz s egész jóakarattal mondta neki:

— Hát hugom, én földszinten lakom, padolt szobám, gyermekem és tehenem nincsen, kimenőt is adok, hozzám csak elállasz?

— Lehet — válaszolt a leány, — de mi lesz a dögöm, mert mosni, sütni épen nem akarok.

— Egy öreg, beteges asszonyra fogsz vigyázni, azt ápolgatód.

— No már arra épen nincsen kedvem, hogy nekem reggeltől estig mindig pörölgjön a tülemben — adta vissza a szót a kis teremelés s ruganyos léptekkel elindult haza, mert nem kapott »jó« helyet.

Odahaza szegény édes anyja aztán megkérdezte tőle:

— Hát mégis, hova szeretnél menni, édes?

A kicsike leány gondolkozott egy ideig s azután egy kicsikét restelkedve, de mosolyogva, vágyakozással mondta:

— A tánciskolába . . .

Napirend 1898. július 7-én.

Naptár: csütörtök, jul. 7. Róm. kath.: Villibald. — Prot.: Villibald. — Görög-kel.: (jun. 25.) Febronia. — Zsidó: Temp. elf. böjt. — Nap kel 3

is szeret? S aztán szeret-e igazán? Nem-e csak az ezreseimet, a régi családi előkelőségemet szereti?

Megállt és töprenkedett egy kicsit, mintha most is kellene még mindezzel gondolnia. Majd folytatta:

— Szeretni fog-e igazán? . . . Szeretni fog-e úgy, miként például téged szeretett a te kicsi feleséged? Én leszek-e egyedül a szívében, a lelkében, a gondolatában? Reám nevet-e egyedül? Egyedül nekem szól-e két szemé ragyogása, piros ajka mosolygása? És szeret-e akkor is, ha talán szegény leszek; ha vándorolnia kell velem; ha nyomorultta tesz a sors csapása és lenéztette mások hatalma, vagy a saját hibám?!

Várta e kérdésekre a választ, de hát nem kapta meg.

— Nos, ugy-e, nem felelsz? Pedig könnyen felelhetnél. Csak azt kellene mondanod, hogy a kik lélekben is szeretik egymást, azok szerelme, azok gondolata, azok szemepillantása másé nem lehet! Igen ám; de szeretett-e ő így engem? Vagy szerettem-e én? Talán én sem; mert különben nem ébredhetek volna fel ezek a kétkedések bennem. De ő bizonyára nem; mert a lélek szerelme a rokon lélekben is visszhangra talál s felkölti, megnöveszti, elmulthatatlanná teszi abban is a szerelmet. Igazam van, ugy-e?

— Igazad van.

— Hát lásd, ezért ment vissza az én partim! És ezért van nekem is most halot-

óra 55 perckor; nyugszik 7 óra 41 perckor. — Hold kél 9 óra 40 perckor este; nyugszik 8 óra 23 perckor reggel.

Időjárás: hőmérséklet 15 Celsius fok meleg; légnyomás 752. — Kilátás a központi meteorológiai intézet jelzése szerint: hűvös, szeles idő, keleten és délen csapadék várható.

Sétatérzene. A 44. cs. és kir. gyalogezred zenekarának térzenéje a sétatérén d. u. 6 órakor.

— **(Baranyavármegye állandó választmánya)** a jövő hétfőn tartandó évnegyedes rendes közgyűlés tárgysorozatának előkészítése végett ma délelőtt 9 órakor a vármegyeház közgyűlési termében báró *Fejérváry* Imre dr. főispán elnöklete alatt ülést tartott. Jelenvoltak: *Trixler* Károly, alispán, *Koszits* Kamill főjegyző, *Lechner* Viktor aljegyző, *Nagy* Jenő tiszti főügyész, *Jeszzenszky* Lajos árvaszéki elnök, *Mendl* Lajos dr. tiszti főorvos, *Gyeness* Klétus főszámvevő, *Stájevits* János, *Német* Lipót, *Jagits* József, *Hinka* László dr., *Simonffy* János, *Driesz* Lajos, *Koszits* Szilárd, *Szily* Pongrác, *Országh* Lajos, *Mándi* Samu, *Szivér* István, *Jeszzenszky* Ferenc és a járási főszolgabírák. Az ülésen több tárgy élénk érdekes vitát provokált, úgy, hogy csak tizenkét óra után jutott a sor a kevésbé fontos tárgyakra, melyeket mire elintézték, háromnegyed egyre járt az idő.

— **(Julius 5-ike.)** Tegnap volt ötven éve, hogy megnyitották az első, népképviselési alapon nyugvó magyar országgyűlést. Semmi sem mutatta azt azonban tegnap, hogy a magyar alkotmány történetének ilyen nevezetes napja volt. Dupla lakattal van lezárva magágának annak a testületnek ajtaja is, a mely utóvégre a maga születésnapjának félszázados évfordulóját üdvözölhette volna. Maga a nemzet nagy tömege sem vett tudomást arról, hogy ünnep volt, a népjogok diadalának, a szabadság kivívásának emlékűnepe. És ez jól is van így. Mutatja, hogy az emberekből a szegényérzet még nem halt ki egészen. Pedig a parlamentnek, de a nemzetnek is, a mely ezt a parlamentet létrehozta, nagy oka van a

tam. Egy halott, a ki élő s most talán valahol valami fürdő vendéglőjének verandáján hallgatja a zenét, no meg az udvarlói bókjait.

Beletáradt a beszédbe s hogy pihenjen, a kezébe vett egy újságot és szórakozottan futott a lapjain végig tekintetével.

Egyszerre elnevette magát. Gunyosan, elkeseredett megvetéssel, hogy még a mulató kompánia tagjai is oda tekintettek.

— Mit nevezsz?

— Mit nevetek? Eszembe jut, hogy milyen könnyen belekerülhettem volna én is nonsokára ebbe a rovatba. Nézd, itt vannak, a kik — fürdőre mentek. Mennyit hazudnak ezek a betűk! Hogy megférnek ezen a türelmes papiroson egymás mellett a nevek, melyek az életben csak úgy épen a házasság rabbilincseivel vannak egymáshoz kötve, másképp soh'sem állnak ilyen közelségben egymáshoz, mint itt és csalják, vagy legalább is áztatják egymást képmutató szeretettel. És most fürdőre mentek, együtt, békén, boldogan s a buta, szegény ember irigylit öket, hogy milyen szerencsés egy pár; az év fáradaimait szerelmesen, boldog együttlétben pihenik ki és üdülnek, pedig még csak nem is köhécselnek, még csak egy kis gyomorkatarrusuk sincs! Hogy a lelkek beteg, azt sem ezek a szegény, buta emberek, sem ők maguk nem tudják!

Itt ránéz a komor, szomorú emberre és kiméletesen, lassan folytatja:

— Ugy-e, a te kicsi asszonykád sohse kívánczolt fürdőre? Boldog volt veled itthon

szegényét takargatni . . . Jobb, hogy elmúlt hát ez a nap rólunk egyhanguan, minden ünnepi zaj nélkül. Mi haszna volna a megemlékezésnek? Csak kisebbiten azoknak az emléket, a kik lelkeket tettek arra a szép és nagy gondolatra, hogy a magyar nemzetnek szabadságot adjanak. Kitűnnék, hogy csalódtak, hogy nem volt elég előrelátásuk, hogy a mit ők szinaranyának gondoltak, hitvány agyaggá változott a mi kezeinkben. Ne tegyük vitássá azt a kérdést, ki a hibás, ők-e, vagy mi? Hát a vita nem a mi javunkra találna elődölni. Akkor mutatta be magát az első felelős miniszterium is a nemzet első képviselőinek. Az akkori magyar miniszterelnököt *Batthyányi* Lajos grófnak hívták, a mait *Bánffy* Dezső bárónak. A belügyminisztert akkor *Szemere* Bertalannak nevezték, ma *Percel* Dezsőnek. A pénzügyminiszteri tisztet akkor *Kossuth* Lajos vitte, ma *Lukács* László. Az igazságügyminiszteri széket akkor *Deák* Ferenc töltötte be, ma betölti *Erdély* Sándor. Akkor a független Magyarországot csinálták, ma csinálják a kvótát.

— **(Eljegyzés.)** *Piacsek* Virgil építész és kőfaragó tegnap tartotta eljegyzését özv. *Jilly* Ignácné leányával, *Veronával*, kinek atyja *Mágocon* volt hosszú ideig körjegyző.

— **(A közmunkáról.)** A vármegyén elkészítették a szabályrendelettervezetet a községi közmunkaerő nyilvántartása, a közmunkakötelezettség megváltása, lerovása, úgy a községi közmunkának a községi közlekedési és községi közúti utak építésére, kezelésére és főtartására való felhasználása tárgyában. A szabályrendelet nem új, más megyéknek már jóváhagyott szabályrendelete után készült el. A szabályrendeletet a mai állandó választmány tárgyalta, azaz csak akarta tárgyalás alá venni, de *Jagits* József felszólalása után levette a napirendről s mielőtt a közgyűlésnek betérjesztenék, kiadták egy bizottságnak teljes átdolgozás végett. Az átdolgozás pedig azért szükséges, mert — mint *Jagits* felszólalásában

is, nyáron is? Persze nem is telt volna, ugy-e, szegény barátom, a jövedelmedből a drága fürdőzésre? . . . Nos, látod, hát ezért voltál te boldog és lehetsz az ma is, hű hitvesed utáni gyászodban is. Legalább nem azért lett a feleséged, hogy melletted szeretőt tartson és elfáradt idegeit felfrissíteni elutaztasson magával a fürdőre és kinevetessen, mikor a neved ott szerepel azok között, a kik — fürdőre utaztak.

Lehet, hogy megint visszatért a mámor az ifju agyára, vagy a lelke nagy haragját akarta kiönteni, elég az hozzá, hogy öklével az asztalra csapott, hogy azon csörömpölve táncoltak a vizes poharak.

— Eh, különben dehogy nevetne ki ez a szemérmetlen világ! Dehogy jutna eszébe fellázadni az örök bölcsesség ellen, a mely elmulasztja a jót és élni, az életnek örvendeni hagyja a gonoszt . . . Hát mit is beszéllek én itt neked, ugy-e? Te ugy sem törődöl az én számarságaimmal, a miket most elődbe táltam. Te már leszámoltál mindennel. Én — én még nem. Kit tudja, nem belekerülhetek-e mindezek dacára abba a rovatba, azok közé, a kik — fürdőre utaztak. S ki tudja, lesz-e valaha halottam; nem élő, de halott, a kit még a sirban is szeretni tudjak, mint te a te halottadat s e szomorú szerelem is boldogabbá tegeyen, mint mást a földi, hazug, tettelt szerelmi alakoskodás?! . . .

S felkelt s odament ingadozó léptekkel a lump kompániához.

Honthy István.

kifejtette — kategorikus hibák vannak benne. Csak a törvényt másolja; de gyakorlati utmutatást nem ad s rendelkezései kivihetetlenek. Ilyen például az, hogy a közmunkaösszeírás minden év május havának első tizenöt napjain eszközöndő. Ezt egy-egy körjegyző, kinek 13—14 község tartozik a körzetébe, elvégezni ennyi idő alatt nem képes. Az állandó választmány a tervezet megfelelő, praktikus kidolgozására az alispán elnöklete alatt *Jagits* Józsefet és *Szily* Pongrácot, valamint *Kovácsffy* Kálmán, államépítészeti felügyelőt kérte fel. Ha e bizottság elkészül a szabályrendelet kidolgozásával, akkor lesz majd az újból tárgyalható.

— **(A püspökbogád-romonyai ut.)** A püspökbogád-romonyai utvonálnak a községi közutak hálózatába való fölvétele tárgyában *Trixler* Károly alispán mult hó 10-én megtartván a helyszini eljárást, azon a két község és a püspöki uradalom azt kérték, hogy az utvonal a vicinális utak hálózatából kihagyassék és maradjon meg közúti-utnak. Ez utvonal tulajdonképpen zsákutat képez, nincs vicinális jellege s Romonya nem használja, úgy, hogy hozzájárulás esetén Püspökbogádra 95, Romonyára pedig csak 5 százalék esnék a költségekből. Ez indoklás alapján a mai állandó választmányi ülés a közgyűlés elé ez értelemben fogja terjeszteni az utvonal ügyét.

— **(Térzene.)** A cs. és kir. 44-dik gyalogezred zenekara holnap (csütörtökön) délután 6 órakor a sétatérén térzenét tart. A térzene műsora a következő: 1. Disz-induló, *Rosenkranzföl.* — Jubileumi nyitány, *Flotow*-tól. — 3. *Suspincel*, keringő *Ivanovicstól.* — 4. *Nabokodonozor* operából a *Cavatina*, *Verditől.* — 5. A páraszonyok, keringő *Christoph* Tivadartól. — 6. Olasz virágok, *Stasnytól.*

— **(Erkölcsei támogatás.)** *Nagy* István és *Hölzl* Mór, mint a drávavölgyi h. é. vasut engedélyesei, anyagi hozzájárulás megszavazását kérik Baranyavármegyétől. Kérnek pedig sem többet, sem kevesebbet, mint kilométerenkint 3000 forint hozzájárulást s mivel a vasut 80 kilométer lenne, tehát 240.000 frtot. Az engedélyesek különben már 1894-ben folyamodtak ily hozzájárulásért, de akkor sem kaptak semmit. Most is csak erkölcsi támogatást javasol részükre az állandó választmány, mert nincs pénze a vármegyének fontosabb vasutakra és kisebb hozzájárulásokra sem, mint a drávavölgyi vasut és a 240.000 forint!

— **(Utbiztosok és utkaparók öröme.)** A törvényhatósági közutak árkaiban termő füvet tudvalevőleg értékesíteni szokták. Az idén 816 frt 70 krajcár folyt be a fű eladásából, a mi főképp az utiszemélyzet buzgóságának köszönhető, hogy a fűre vigyáztak és azt oly jól megőrizték, hogy ily szép áron lehetett eladni. A közuti alap javára rendszerint 2—3 száz forint szokott esni a fű jövedelméből ezelőtt, így hát méltányos dolog, hogy a nagyobb jövedelemből most az utiszemélyzet is részesüljön. A megyei állandó választmány ma e méltányossági álláspontra helyezkedvén, elhatározta, hogy az utiszemélyzet jutalmazását és segélyezését fogja javasolni a hétfői közgyűlésnek. Még pedig olyaténképen, hogy az utbiztosok a járásonként befolyt jövedelem 20 százalékát, tehát összesen

adóba, a közös költséghez is nagyobb szá-
zalékkal járulunk, mint az osztrákok a
megfelelő jövedelem után.

Hisz a magyar kvótabizottság által
elfogadott adószámítási alap azt a követ-
kezést vonja maga után, hogy a mikor mi
a saját igazgatási, gazdasági és kulturális
céljainkra polgárainktól nagyobb áldozato-
kat követelünk, ezt csak azzal a feltétel-
lel tehetjük, hogy ezeket az áldozatokat
még a közös költségekhez igényelt kvóta-
emeléssel is tetézzük, mert hisz az ország
adó-jövedelme arányában emelkedik a közös-
ügyes kvótánk is.

Horánszky Nándor tegnap megjelent
tanulmányában hivatalos adatokkal mutatja
ki, hogy Magyarország a gazdasági teher-
viselési képesség alapján jog és igazság
szerint 24.32 %-os kvótánál magasabbat
nem fizethet, de még az eddigi kiszámítási
alap megtartása mellett is legfeljebb 30-31
%-os kvóta esnék Magyarország terhére.
Hogyan vállalhatja el tehát a magyar kvó-
tabizottság a felelősséget azért, hogy maga
32%-ot kínál Ausztriának?

No de hát megtette s amint megtette
ezt az első, legnehezebb lépést, úgy meg
fogja tenni utána a többi is s most már
vigan vakációzhat Bánffy báró, mert ha a
magyar kvótabizottság hozzájárul a kvóta
emeléséhez, akkor nem fenyegetheti ezt
semmiféle veszedelem az országgyűlésen
sem. Igaz, hogy Horánszky kilépett a bi-
zottságból s ez azt jelenti, hogy az egész
ellenzék együttes akciót fog kifejteni a
kvótaemelés ellen, de ez cseppet sem fe-
szélyezi Bánffy bárót, ha saját pártja meg
osztatlanul foglal állást az emelés mellett.

S ezt biztosítja számára a kvótabi-
zottság engedékenysége, mert ott vannak
a szabadelpártnak azok a matadorai,
akiknek merev ellenzésén a kormánypárt
egysége s így az emelés keresztülvihető-
sége is hajótörést szenvedhetett volna. Most

azonban, hogy ezek maguk ültették el az
osztrákok által üdvözölt csiráját az enge-
dékenységnek, nincs már mit tartani párt-
ütéstől: össze fog tartani a kvótaemelés
dicső munkájában a kormánypárt, mint a
kullancs, s ha az ország tönkremegy is
bele, az nem baj, mert meg lesz mentve
az „államfentartó párt“ s uralkodni fog
akkor is, mikor már nem lesz fentartani
való állam. Az egész változás ez esetben
legfőleg az lenne, hogy levetnék a most
viselt „államfentartó“ álarcot s bemutat-
koznának a maguk valóságában, mint „ör-
boldogító társaság.“

Hirek.

Pécs, 1898. július 6.

Modern cselédek.

Szarkaláb betűkkel teleirt papirosdarab
küldetett be ma szerkesztőségünkhöz, melynek
minden sora, minden betűje azt mutatja, hogy
írója a néphez tartozik s éles megfigyelő te-
hetséggel bír az olyan dolgok iránt, melyeknek
szocialisztikus jelentősége van s melyek világot
vetnek a szegényebb néposztály gondolkodás-
módjára is.

Az írás szavai szerint ugyanis a közelmúlt
piaci napok egyikén egy leány álldogált egyik
helyszerző boltja előtt abból a célból, hogy
elszegődjék cselédnek. Oda megy hozzá egy
uri asszony s megkérdezi tőle:

— Elállnál hozzám, leányom?

A formás, takaros teremés végig nézte
az asszonyt s mivel ismerte, egész határozot-
tan visszafelelte:

— Magához nem mék, mer nacscsága
fiatal még.

— Az is baj?

— Hát: Ifjú nincs a háznál.

Nemsokára azután jött egy másik asz-
szony, akinek szintén megtetszett a kis leány
s szóba állott vele. Ettől már a leány kér-
dezte meg:

— Hát aztán nacscsága emeleten lakik-e?

— Ott, — felelte az asszony.

— No ha ott, akkor nem is mék oda,
mert emeletet nem mászok senkinek.

készakarva nyekegteti csikorgós lakk-cipőit a
a recsegő parketta-darabokon.

Talán arra számít, hogy egy valaki, a
ki egy sarokban ülve, fel se tekint az újságok
közül, úgy, hogy azt se lehet kivenni — főkép
mámoros szemekkel — hogy miféle emberfia,
majd megsokallja a zajt, rászól, vagy legalább
is ránéz mérgesen s még majd egy csinos kis
hecc fejlődhetik a dologból.

Annyiból jól is számít, hogy az illető
megsokallja a parketta-recsegést és felnéz
az újságok mögül. De ha akarna, sem lehetne
neki az ifjuval összetűzni, mert az, mikor meg-
látja az arcát, odasiet hozzá és örömmel üd-
vözli:

— Szervusz, öreg cimbor! Ezer eszten-
deje, hogy nem láttalak!

A másik rámondja lassu, csendes hangon:

— Szervusz!

Amaz egyszerre komoly lesz s mintha a
mámor is elszállt volna a fejéből.

— Megengeded, ugy-e, hogy ide üljek?
Hadd beszélgessem ki magam veled. Hiszen
úgy sem találkoztunk azóta . . .

— Igen, azóta!

Hagyja helyben a véletlenül felfedezett
jóbarát és mindenképen azon van, hogy elke-
rülje az ifju tekintetét.

— Soh'se süsd le a szemedet, barátom.
Ne félj, nem vagyok becsipve; nem nevetem
ki, még csak meg se mosolygom szánó jóaka-
rattal a könyvedet. Nekem is van halottam.

— Neked is? . . .

A csodálkozó kérdésre mintegy bocsánat-
kérően jön a felelet.

— Van. De nem hasonlítom azért hoz-
zád magamat; sem a fájdalmamat a tiédhez.
Nem is hasonlíthatom; mert az én halottam élő!

S azután folytatja, mikor hiába vár vá-
laszt.

— Nem foglak untatni szerelmi históriá-
val. Tudom, mit törödsz te már velük! A te
szerelmed el van temetve; testileg legalább el.
A lelkét, azt tovább szereted és szeretni fogod,
bánatos boldogsággal, a meddig a szived do-
bog és agyad működik. Nem hiszelgek, ne til-
takozzál. Csak ismerlek és tudom, hogyan
szerettétek egymást a te kicsi feleségeddel. Ez
elég, nemde?

— Elég, elég! . . .

— Nos hát, te is ismered különben az
én szerelmi történetemet. Régi történet, mely
mindig új marad: Heine szerint. Vagy a hogy
a cigány húzza odaát a terráson. Hallod? Ide
verődik a hangja:

Semmi, kis lány, semmi!
Mindenféle szerelemnek
Vége szokott lenni!

És dudolja magában a nótát, mintha má-
moros lenne most is.

Pedig nem az; nagyon is józan, nagyon
is okosan beszél.

— Hát vége lett. Bár, ha én nem aka-
rom, nem lesz vége. De hát megszállt a két-
ség ördöge és számolni kezdtem magammal,
a szerelemmel, meg azzal a leánnyal. Miért

Meghallotta ezt a párbeszédet a harma-
dik asszony s nagy örömmel lépett a kis
leányhoz:

— Hallod-e kedves, akkor jöjj el hozzám,
mi földszinten lakunk s egyéb dolgod sem
lesz, csak gyermekekre vigyázol.

— A gyerekekre? Hát hány van? —

— Öt, egyik szebb a másikkal.

— Akkor csak vigyázzon rá maga! —
mondotta a kis fruska s beszédbe ereszkedett
egy öreg gazdaasszonnyal, aki nyájasan, hi-
zelkedően szólott hozzá:

— Mink csak ketten vagyunk édesem,
én meg az öreg gazda, aztán van két tehén,
azokat kellene fejned.

— Micsoda? — pattant fel a leány. —
Nem tudok én fejni, aztán nem is akarok
megtanulni, mert varrólánny leszek! . . .

Egy kalapos urnő szőlította meg most:

— Mit kérsz kis lányom?

— Van-e esti kimenő maguknál a cse-
lédnek.

— Na még az kéne.

— Akkor más bolondot nézzen.

Egy barna menyecske, a ki földtanuja volt
ezeknek a párbeszédeknek, oda ment most a
leányhoz s egész jóakarattal mondta neki:

— Hát hugom, én földszinten lakom,
padolt szobám, gyermekem és tehenem nin-
csen, kimenőt is adok, hozzám csak elállasz?

— Lehet — válaszolt a leány, — de
mi lesz a dögöm, mert mosni, sütni épen
nem akarok.

— Egy öreg, beteges asszonyra fogsz vi-
gyázni, azt ápolgatod.

— No már arra éppen nincsen kedvem,
hogy nekem reggeltől estig mindig pörölgjön a
fülemben — adta vissza a szót a kis teremés
s ruganyos léptekkel elindult haza, mert nem
kapott „jó“ helyet.

Odahaza szegény édes anyja aztán meg-
kérdezte tőle:

— Hát mégis, hova szeretnél menni,
édes?

A kicsike leány gondolkodott egy ideig
s azután egy kicsikét restelkedve, de moso-
lyogva, vágyakozással mondta:

— A tánciskolába . . .

Napirend 1898. július 7-én.

Naptár: csütörtök, jul. 7. Róm. kath.: Villi-
bald. — Prot.: Villibald. — Görög-kel.: (jun. 25.)
Febronia. — Zsidó: Temp. elf. böjt. — Nap kel 3

is szeret? S aztán szeret-e igazán? Nem-e
csak az ezresemet, a régi családi előkelőség-
gemet szereti?

Megállt és töprenkedett egy kicsit, mintha
most is kellene még mindezzel gondolnia. Majd
folytatta:

— Szeretni fog-e igazán? . . . Szeretni
fog-e úgy, miként például téged szeretett a te
kicsi feleséged? Én leszek-e egyedül a szivé-
ben, a lelkében, a gondolatában? Reám nevet-e
egyedül? Egyedül nekem szól-e két szeme ra-
gyogása, piros ajka mosolygása? És szeret-e
akkor is, ha talán szegény leszek; ha vándor-
olnia kell velem; ha nyomorultia tesz a sors
csapása és lenéztette mások hatalma, vagy a
saját hibám?!

Várta e kérdésekre a választ, de hát
nem kapta meg.

— Nos, ugy-e, nem felelsz? Pedig köny-
nyen felelhetnél. Csak azt kellene mondanod,
hogy a kik lélekben is szeretik egymást, azok
szerelme, azok gondolata, azok szemepillantása
másé nem lehet! Igen ám; de szeretett-e ő
igy engem? Vagy szerettem-e én? Talán én
sem; mert különben nem ébredhetek volna
fel ezek a kétkedések bennem. De ő bizonyára
nem; mert a lélek szerelme a rokon lélekben
is visszhangra talál s felkölti, megnöveszti, el-
multhatatlanná teszi abban is a szerelmet. Iga-
zam van, ugy-e?

— Igazad van.

— Hát lásd, ezért ment vissza az én
partim! És ezért van nekem is most halot-

óra 55 perckor; nyugszik 7 óra 41 perckor. — Hold kél 9 óra 40 perckor este; nyugszik 8 óra 23 perckor reggel.

Időjárás: hőmérséklet 15 Celsius fok meleg; légnymás 752. — Kilátás a központi meteorológiai intézet jelzése szerint: hűvös, szeles idő, keleten és délen csapadék várható.

Sétatérzene. A 44. cs. és kir. gyalogezred zenekarának térzenéje a sétatérén d. u. 6 órakor.

— **(Baranyavármegye állandó választmánya)** a jövő hétfőn tartandó évnegyedes rendes közgyűlés tárgysorozatának előkészítése végett ma délelőt 9 órakor a vármegyeház közgyűlési termében báró *Fejérváry* Imre dr. főispán elnöklété alatt ülést tartott. Jelenvoltak: *Trixler* Károly, alispán, *Kosztits* Kamill főjegyző, *Lechner* Viktor aljegyző, *Nagy* Jenő tiszti főügyész, *Jeszzenszky* Lajos árvaszéki elnök, *Mendl* Lajos dr. tiszti főorvos, *Gyeness* Klétus főszámvevő, *Stájevits* János, *Német* Lipót, *Jagits* József, *Hinka* László dr., *Simonffy* János, *Driesz* Lajos, *Kosztits* Szilárd, *Szily* Pongrác, *Ország* Lajos, *Mándi* Samu, *Szivér* István, *Jeszzenszky* Ferenc és a járási főszolgabírák. Az ülésen több tárgy élénk érdekes vitát provokált, úgy, hogy csak tizenkét óra után jutott a sor a kevésbé fontos tárgyakra, melyeket mire elintézték, háromnegyed egyre járt az idő.

— **(Julius 5-ike.)** Tegnap volt ötven éve, hogy megnyitották az első, népképviselési alapon nyugvó magyar országgyűlést. Semmi sem mutatta azt azonban tegnap, hogy a magyar alkotmány történetének ilyen nevezetes napja volt. Dupla lakattal van lezárva magának annak a testületnek ajtaja is, a mely utóvégre a maga születésnapjának félszázados évfordulóját üdvözölhette volna. Maga a nemzet nagy tömege sem vett tudomást arról, hogy ünnep volt, a népjogok diadalának, a szabadság kivívásának emlékűnepe. És ez jól is van így. Mutatja, hogy az emberekből a szegényérzet még nem halt ki egészen. Pedig a parlamentnek, de a nemzetnek is, a mely ezt a parlamentet létrehozta, nagy oka van a

tam. Egy halott, a ki élő s most talán valahol valami fürdő vendéglőjének verandáján hallgatja a zenét, no meg az udvarlói bókjait.

Beletáradt a beszédbe s hogy pihenjen, a kezébe vett egy újságot és szórakozottan futott a lapjain végig tekintetével.

Egyszerre elnevette magát. Gunyosan, elkeseredett megvetéssel, hogy még a mulató kompánia tagjai is oda tekintettek.

— Mit nevétsz?

— Mit nevétek? Eszembe jut, hogy milyen könnyen belekerülhettem volna én is nonsokára ebbe a rovatba. Nézd, itt vannak, a kik — fürdőre mentek. Mennyit hazudnak ezek a betűk! Hogy megférnek ezen a türelmes papiroson egymás mellett a nevek, melyek az életben csak úgy épen a házasság rabbilincseivel vannak egymáshoz kötve, másképp soh'sem állnak ilyen közelségben egymáshoz, mint itt és csalják, vagy legalább is áztatják egymást képmutató szeretettel. És most fürdőre mentek, együtt, békén, boldogan s a buta, szegény ember irigylit őket, hogy milyen szerencsés egy pár; az év fáradaimait szerelmesen, boldog együttlétben pihenik ki és üdülnek, pedig még csak nem is köhécselnek, még csak egy kis gyomorkatarrusuk sincs! Hogy a lelkük beteg, azt sem ezek a szegény, buta emberek, sem ők maguk nem tudják!

Itt ránéz a komor, szomorú emberre és kiméletesen, lassan folytatja:

— Ugy-e, a te kicsi asszonykád sohse kívánczolt fürdőre? Boldog volt veled itthon

szegényét takargatni . . . Jobb, hogy elmúlt hát ez a nap rólunk egyhanguan, minden ünnepi zaj nélkül. Mi haszna volna a megemlékezésnek? Csak kisebbiten azoknak az emléket, a kik lelküket tették arra a szép és nagy gondolatra, hogy a magyar nemzetnek szabadságot adjanak. Kitűnnék, hogy családok, hogy nem volt elég előrelátásuk, hogy a mit ők színtaranyának gondoltak, hitvány agyaggá változott a mi kezeinkben. Ne tegyük vitássá azt a kérdést, ki a hibás, ők-e, vagy mi? Hátha a vita nem a mi javunkra találna elődölni. Akkor mutatta be magát az első felelős miniszterium is a nemzet első képviselőjének. Az akkori magyar miniszterelnököt *Batthyányi* Lajos grófnak hívták, a mait *Bánffy* Dezső bárónak. A belügyminisztert akkor *Szemere* Bertalannak nevezték, ma *Percel* Dezsőnek. A pénzügyminiszteri tisztet akkor *Kossuth* Lajos vitte, ma *Lukács* László. Az igazságügyminiszteri széket akkor *Deák* Ferenc töltötte be, ma betölti *Erdély* Sándor. Akkor a független Magyarországot csinálták, ma csinálják a kvótát.

— **(Eljegyzés.)** *Piacsek* Virgil építész és kőfaragó tegnap tartotta eljegyzését özv. *Jilly* Ignácné leányával, *Veronával*, kinek atyja *Mágo*son volt hosszú ideig körjegyző.

— **(A közmunkáról.)** A vármegyén elkészítették a szabályrendelettervezetet a községi közmunkaerő nyilvántartása, a közmunkakötelezettség megváltása, lerovása, úgy a községi közmunkának a községi közlekedési és községi közúti utak építésére, kezelésére és főtartására való felhasználása tárgyában. A szabályrendelet nem új, más megyéknek már jóváhagyott szabályrendelete után készült el. A szabályrendeletet a mai állandó választmány tárgyalta, azaz csak akarta tárgyalás alá venni, de *Jagits* József felszólalása után levette a napirendről s mielőtt a közgyűlésnek beterjesztenék, kiadták egy bizottságnak teljes átdolgozás végett. Az átdolgozás pedig azért szükséges, mert — mint *Jagits* felszólalásában

is, nyáron is? Persze nem is telt volna, ugy-e, szegény barátom, a jövedelmedből a drága fürdőzésre? . . . Nos, látod, hát ezért voltál te boldog és lehetsz az ma is, hű hitvesed utáni gyászodban is. Legalább nem azért lett a feleséged, hogy melletted szeretőt tartson és elfáradt idegeit felfrissíteni elutaztasson magával a fürdőre és kinevettesen, mikor a neved ott szerepel azok között, a kik — fürdőre utaztak.

Lehet, hogy megint visszatért a mámor az ifjú agyára, vagy a lelke nagy haragját akarta kiönteni, elég az hozzá, hogy öklével az asztalra csapott, hogy azon csörömpölve táncoltak a vizes poharak.

— Eh, különben dehogy nevetne ki ez a szemérmetlen világ! Dehogy jutna eszébe fellázadni az örök bölcsesség ellen, a mely elmulasztja a jót és élni, az életnek örvendeni hagyja a gonoszt . . . Hát mit is beszéllek én itt neked, ugy-e? Te ugy sem törődöl az én számarságaimmal, a miket most elődbe táltam. Te már leszámoltál mindenkkel. Én — — én még nem. Kit tudja, nem belekerülhetek-e mindezek dacára abba a rovatba, azok közé, a kik — fürdőre utaztak. S ki tudja, lesz-e valaha halottam; nem élő, de halott, a kit még a sirban is szeretni tudjak, mint te a te halottadat s e szomorú szerelem is boldogabbá tegyen, mint mást a földi, hazug, tettett szerelmi alakoskodás?!

S felkelt s odament ingadozó léptekkel a lump kompániához.

Honthy István.

kifejtette — kategorikus hibák vannak benne. Csak a törvényt másolja; de gyakorlati utmutatást nem ad s rendelkezései kivihetetlenek. Ilyen például az, hogy a közmunkaösszeírás minden év május havának első tizenöt napjain eszközöndő. Ezt egy-egy körjegyző, kinek 13—14 község tartozik a körzetébe, elvégezni ennyi idő alatt nem képes. Az állandó választmány a tervezet megfelelő, praktikus kidolgozására az alispán elnöklété alatt *Jagits* Józsefet és *Szily* Pongrácot, valamint *Kovácsffy* Kálmán, államépítészeti felügyelőt kérte fel. Ha e bizottság elkészül a szabályrendelet kidolgozásával, akkor lesz majd az újból tárgyalható.

— **(A püspökbogád-romonyai ut.)** A püspökbogád-romonyai utvonálnak a községi közutak hálózatába való fölvétele tárgyában *Trixler* Károly alispán múlt hó 10-én megtartván a helyszíni eljárást, azon a két község és a püspöki uradalom azt kérték, hogy az utvonal a vicinális utak hálózatából kihagyassék és maradjon meg közúti-utnak. Ez utvonal tulajdonképpen zsákutat képez, nincs vicinális jellege s Romonya nem használja, úgy, hogy hozzájárulás esetén Püspökbogádra 95, Romonyára pedig csak 5 százalék esnék a költségekből. Ez indokolás alapján a mai állandó választmányi ülés a közgyűlés elé ez értelemben fogja terjeszteni az utvonal ügyét.

— **(Térzene.)** A cs. és kir. 44-dik gyalogezred zenekara holnap (csütörtökön) délután 6 órakor a sétatérén térzenét tart. A térzene műsora a következő: 1. Disz-induló, Rosenkranztlól. — Jubileumi nyitány, Flotowtól. — 3. Suspincel, keringő Ivanovicstól. — 4. Nabokodonozor operából a Cavatina, Verdítól. — 5. A párosszonyok, keringő *Christoph* Tivadartól. — 6. Olasz virágok, Stasnytól.

— **(Erkölosi támogatás.)** *Nagy* István és *Hölzl* Mór, mint a drávavölgyi h. é. vasut engedélyesei, anyagi hozzájárulás megszavazását kérik Baranyavármegyétől. Kérnek pedig sem többet, sem kevesebbet, mint kilométerenkint 3000 forint hozzájárulást s mivel a vasut 80 kilométer lenne, tehát 240.000 frtot. Az engedélyesek különben már 1894-ben folyamodtak ily hozzájárulásért, de akkor sem kaptak semmit. Most is csak erkölosi támogatást javasol részükre az állandó választmány, mert nincs pénze a vármegyének fontosabb vasutakra és kisebb hozzájárulásokra sem, mint a drávavölgyi vasut és a 240.000 forint!

— **(Utbiztosok és utkaparók öröme.)** A törvényhatósági közutak árkaiban termő füvet tudvalegőleg értékesíteni szokták. Az idén 816 frt 70 krajcár folyt be a fű eladásából, a mi főképp az utiszemélyzet buzgóságának köszönhető, hogy a fűre vigyáztak és azt oly jól megőrizték, hogy ily szép áron lehetett eladni. A közuti alap javára rendszerint 2—3 száz forint szokott esni a fű jövedelméből ezelőtt, így hát méltányos dolog, hogy a nagyobb jövedelemből most az utiszemélyzet is részesüljön. A megyei állandó választmány ma e méltányossági álláspontra helyezkedvén, elhatározta, hogy az utiszemélyzet jutalmazását és segélyezését fogja javasolni a hétfői közgyűlésnek. Még pedig olyaténképpen, hogy az utbiztosok a járásonként befolyt jövedelem 20 százalékát, tehát összesen

tus szóltak ezután a tárgyhöz és az állandó választmány végre is levette a napirendről a szabályrendeletet. Átdolgozására az alispán elnökle alatt *Jagits József, Simonffy János, Varga Alajos, Vaniss Sándor*, a tisztí főügyész, az árvaszéki elnök és főszámvevőből álló bizottságot küldött ki, a mely bizottság egy szeptemberben tartandó rendkívüli közgyűlésre ki fogja dolgozni a nagy munkát és körütekintést igénylő szabályrendeletet.

— (**Fürj Miska elrepült.**) A piacon nőtt fel a kis legény és ott kapta egykor a nevét: Fürj — a Miska mellé, mert ismeretlen volt a Miska apja, azonban a piac így törvényesítette, mivelhogy Miskának igen szép hangja volt. Mint egészen kicsi ember virágot árult az utcán és vendéglőkben és éjszaka is kint járt mindig és a korcsmákban ő híres dalos volt. Mulató emberek énekelgették a kis Fürj-et és adtak neki bort, pálinkát és így mi sem hiányzott a piaci nevelés teljes befejezéséhez. A kedves kis énekes korhely lett és a kis korhelyre nem bízták többé a virágos kosarat. Ekkor aztán többször bekerült a kis Fürj a rendőrség kalitkájába, de ha szabad lett volna, ő ott is énekelte volna. Elzúllott a pécsi piac egykori kis fia és el is tűnt a városból. Most jön a hire Erdélyből, hogy ott egy szobafestőnél volt munkában és némi pénzzel megugrott ökelme. Azt hiszik, miután pécsi nevelés a Fürj Miska, hogy hazarepült. Hát azért irtak ide utána, hogy tegyen ki a rendőrség az elfogására — lépvezzőt.

Legszebb brilláns és gyémánt ékszerek, uri és női aranyláncok, legszebb és legfinomabb arany és ezüst órák, ezüst evőkészletek és disztárgyak finom arany karlancok és jegygyűrűk, uri, női gyűrűk, brilláns, opál, korall és granát nyakfűzerek, francia szalon, iroda és ébresztő órák, előnyösen diszes kiállításban csakis

Schönwald Imrénél

Pécsett

szerezhetők be.

Valódi berndornfi chinaezüst és párisi christofle féle ezüst étszerek és disztárgyak gyári árak mellett.

Törvénykezés.

A somogyi ember Pesten.

Egy öreg somogyi parasztember ünnepelesen megfogadta tegnap a törvényszék színe előtt, hogy többé be nem teszi a lábát Budapestre. Ma is csak azért jött, mert a törvény kívánta, annak pedig ő világ életében mindig engedelmeskedett. Gözse Péternek, így hívják a törvénytisztelő öreget, komoly oka van, hogy kerülve-kerülje hazánk szeretett fővárosát. A mikor február tizenötödikén legutóbb ott járt, egy istentelen gézengúz csunyául rácafolt, ahogy magát Gözse Péter, megkövetvén alássan a tekintetes törvényszéket, tisztelettel kifejezte. Hadd beszélje el ő, hogy mi történt vele.

— A mint megérkeztem a déli vasutal Budapestre, betértem egy pálinkamérésbe, hogy mondok, előbb leöblítem a sok füstöt, a mi a masinából a gégemre rakódott. Ez az ember (a vádlotra mutat) mellettem ült s tudakozódott, hogy hová való vagyok s mi a szándékom. Ugy néztem, hogy becsületes ember s szóba álltam vele. Még pálinkát is rendeltem

neki. A mint így az öreg estig elbeszélgettünk, egyszer csak azt kérdezi tőlem, hogy hová is megyek én. Mondom neki, hogy a sógoromhoz, Kovács Ferenchez, a ki a Lipót-köruton lakik.

— A Kovács Ferenchez? kérdezte. Hisz az testi-lelki jó barátom. Ma reggel is beszéltem vele. No, urambátyám, akkor én majd utbaigazítom.

— És elhitte maga neki, vágott közbe az elnök, hogy ismeri a maga sógorát?

— Elhittem, hiszen tetszik tudni, könnyű az olyan öreg és tudatlan emberre, a milyen én vagyok, rácafolni.

— Nos beszéljen tovább.

— Elindultunk tehát, hogy majd megyünk a sógoromhoz. Utközben elmentünk egy kofa mellett s én meg nem állhattam, hogy egy narancsot ne vegyek a sógorom kis leányának. A mint mentünk, mendegéltünk, egyszer csak azon veszem észre magamat, hogy se lámpa, se ház, a hol járunk. Biz én ekkor megijedtem s vissza akartam fordulni. A mikor ez a gézengúz meglátja, elébem áll s így szól:

— De nem úgy az istenit, előbb adjon kend egypár hatost.

Ne neked Gözse Péter, gondolom magamban s előveszem a zacskómat, hogy majd adok neki egypár hatost.

— Ne babráljon kend azzal a zacskóval, kiáltott rám ez a rossz ember, hanem adja ide az egészet, különben agyonszurom.

Ezzel odaszoritott a parthoz, megfogta a zacskót, s leszakította a madzagról. fejezte be Gözse Péter az ő kalandjának az elbeszélését.

A rablót a rendőrség még azon az éjjelen elfogta egy rovott multu kocsis személyében, a kit Pillinger Jánosnak hívnak.

Pillinger a tárgyaláson arra hivatkozott, hogy holtrészeg volt, amikor az eset történt. Arra azonban mégis tisztán emlékszik, hogy a zacskót nem erőszakkal vette el Gözse Pétertől, hanem úgy maradt a kezében, mikor szivarra valót akart kivenni belőle.

A törvényszék ostoba mesének kvalifikálta a védekezést s Pillingert rablásért három esztendei fegyházra ítélte.

Közgazdaság.

A vetések állása és az aratás. A vetések állásáról és a mezőgazdasági állapotról 1898. évi június hó 30-ikán a földmívelési miniszterium a gazdasági tudósítóktól hozzá beérkezett jelentések alapján a következőket teszi közzé: Június hó utolsó harmadában rendkívül változó és sok helyen kedvezőtlen időjárás uralkodott. Az ország nagy részében észlelt tropikus hőséget hirtelen erős lecsapódások, jégverések és viharok követték, amelyek szörványosan kisebb-nagyobbmértű károkat okoztak. Különösen június hó 27., 28. és 29-én pusztított erős vihar és jégeső, itt-ott felhőszakadásszerű záporosó és ebből szörványosan keletkezett árvíz, mely főképp az aratás küszöbén levő terményekben sok helyen, mintegy 15—20 vármegye területén, részben pótolhatlan veszteséget idézett elő, ott ugyanis, ahol jégverés volt, néhol a vetés teljesen megsemmisült, másutt a termés kisebb-nagyobb részét elpusztította, úgy, hogy az országszerte várt buzatermésnek 5%-a, a rozstermésnek 4%, az árpatermésnek 7—8% s a zabtermésnek 3—3%-a, vagyis az összgabonatermésnek legalább 5%-a áldozatul esett. Legnagyobb a veszteség gabonaneműekben és gyümölcsösökben. A köd gyakori volt. Férgek föllépéséről és kártételeiről is panaszkodnak a gazdák, főképp a Duna jobbpartján s mert az ország

nemely részében nagy hideg uralkodik, a megdőlő vetések egy kis részén a buza, rozs és árpa szeme megszorult. Általában tehát a kedvezőtlen időjárás sok kárt okozott és ha ezen körülmények dacára a termés-kilátások nagyobb mérvben nem csökkentek, azt leginkább a termények korai fejlettségének lehet köszönni. A gabonaneműeket ugyanis a tropikus hőség a legtöbb helyen olyan időszakban érte már, amikor a buza és rozs félig, sőt néhol egészen is érett volt. Az árpa szeme is csak szörványosan szorult meg. A gabonatermés-kilátások a június hó végén pusztított viharok és jégesők következtében alatta maradnak a legutóbbi jelentésben foglalt becslésnek, jóllehet a jég nem járta vidékek termése az utóbbi időben mennyiségileg is valamivel javult. Sok helyt a rozsda sem fejlődött tovább, sőt néhol teljesen beszáradt. Meg kell azonban jegyezni, hogy a változó időjárást tekintve, e pillanatban felette nehéz volt a termés megbecslése s a hozzávető számszerű becslés csak az esetben állhat meg, ha az aratási idény normális időjárási viszonyok közt fog lefolyni. Minőségileg tehát úgy a buza, mint a rozs országos átlagban közép és jóközép termést ígér. A tavaszi kalászosokban, továbbá az összes tavaszi veteményekben szintén visszaesés mutatkozik, természetesen azokon a vidékeken, ahol a jégeső, vihar és nagy záporosó pusztított. Az árpa és itt-ott a zab erősen megsínylették a jégesőt, de szenvedtek a kukorica, répa, burgonya, különösen pedig a dohány, kender, len, kertiek, szőlők és gyümölcsfák és részben a zöld takarmánynak vetett csalamádé, muhar, zabos-bükköny, lóhere és lucerna. Ahol az időjárás kedvezőbb volt s különösen jó kiadó esőzés váltotta fel a szárazságot, ott a növényzet általában a legszebben gyarapodik s kedvező termésre nyújt kilátást.

Szállítási kedvezmény. A kereskedelemügyi miniszter a baranyamegyei komlói és Szászvár-mázai kőszénbánya állomásokból kiinduló, legalább évi 500 kocsiszállítmánynál, Trieszt és Fiume kikötő állomásokba nagy tarifa engedményt tett, úgy, hogy a baranya-és tolnamegyei kőszén is versenyezhesen ezen kikötőkben az angol kőszénnel, mely hajón jött eddig úgy Fiuméba, mint Triesztbe és mégis olcsóbban volt értékesíthető, mint a mi kőszénünk, melynek ily kedvező tarifa mellett az adriai, Közép és Fekete tenger nyitott meg.

Vetőmag a jégverteknek. A mostoha időjárás okozta bajok enyhítésére a földmívelési miniszter intézkedett, hogy azon helyeken, hol a vetések teljesen elpusztultak és a gazdák alkalmas vetőmaggal nem rendelkeznek, az állam részéről köles-, muhar- és tarlórépa-magot kapjanak, még pedig ugyanazon módozatok mellett, mint tavaly, amikor a silány termés következtében kellett magot kiosztani a kisgazdák között. A jég által leginkább károsított vidékekre ily állami támogatásra rendelt kölest és muharmagot már utnak is indították.

TÁVIRATOK.

— **Spanyol-amerikai háború.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Madridban a minisztertanács elhatározta,

hogy nem bocsátkozik béketárgyalásokba, hanem a háborút minden körülmények között folytatják egészen addig, a míg csak egy spanyol katona lesz Kubában.

Santiagóból jelentik, hogy az elsüllyedt spanyol hajókról elmenekült hét ember felvilágosításai szerint az „Infanta Maria Theresia” nevű hajó súlyos sérüléseket szenvedett ugyan, de azért folytatta útját, míg az „Almirante Aquendó” lángokban állott.

Az ütközet utáni reggel az amerikaiak újból harcot kezdték, a mely sok emberéletbe került.

A londoni Daily Telegraph madridi telegrammjai szerint a spanyol kormány *ma vagy holnap megkezdí a békealkudozást az amerikai egyesült államok kormányával.*

A madridi lapok a santiagói vereségről Londonon át már hétfőn értesültek ugyan, de a kormány egyenesen megtiltotta a lapoknak, hogy a csatáról részleteket közöljenek. Tegnap este óta az egész madridi helyőrség koncentrálna van. *Madridban az izgatottság és elkeseredés leirhatatlan.*

Londonból jelentik, hogy az amerikaiak Santiago bombázását elhalasztották addig, míg Tampából az újabb segítő csapatok nem érkeznek Miles tábornagy főparancsnokkal, ki Shaftertől át fogja venni a vezetést. — Shaftertől azt mondja, hogy nem elegendő haderővel intézte támadásait Santiago ellen. Nincs kellő számú nehéz űtege, katonát is sokat veszített. — Az amerikaiak veszteségét most kétezer emberre teszik.

— **Meghalt Herz Kornél.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) Bournemouthből jelentik, hogy a Panamabotránynak főhőse, Herz Kornél, meghalt.

— **Komédia az autonom vámtarifával.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) Enyedy Lukácsnak az országgyűlésen múlt évi december 16 án elfogadott ama határozati javaslata folytán, melyben a kormány utasítást kapott az autonom vámtarifa javaslatának elkészítésére, a kereskedelemügyi miniszter ma egy vaskos kötetben közzétette az autonom tarifa ügyében készült munkalatait s ennek megbeszélésére a szaktanácskozmányt július 14-re az új városháza közgyűlési termébe egybehívta.

Budapesti börze.

— Reich Jenő és Társa távirati jelentése. —
Bpest, július 6.

A budapesti gabona-börze árai ma a következők:

Buza, őszre: 8-81; júniusra: —.— — Tengeri, júliusra: 4-41; őszre: 5-12. — Rozs, őszre: 6-67. — Zab, őszre: 5-60.

Az értéktőzsdén az árai a következők: Osztrák hitelrészvény: 359-25. — Magyar hitelrészvény: 394-25 — Államvasut: 359-10.

Laptulajdonos Felelősszerkesztő
SZAUTTER GUSZTÁV PLEININGER FERENC
TAIZS JÓZSEF
kiadó.

Hirdetések.

6163. szám.

tlkv. 1898.

Árverési hirdetmény.

A pécsi kir. törvszék, mint tlkvi hatóság közhírré teszi, hogy Kaposy Béla végrehajtonak, ugy Szuly János és Eisner Dóczy csatlakozóknak, Morvay Gyula végrehajtást szenvedő ellen 25 frt tőkekövetelés és járulékal iránti végrehajtási ügyében a pécsi kir. törvényszék és a pécsi kir. járásbíróság területén levő, Kővágó Szőlős község határában fekvő, a kővágó-szöllősi 463. sz. betétben foglalt 3603/2. hrsz. szántóra 24 frt becsárban; a kővágó-szöllősi 372. sz. betétben I. 141. és 142. hrsz. 161. sorsz. házra, udvartér és kertre 236 frt becsárban; a kővágó-szöllősi 19. sz. betétben I. 135. és 136. hrsz. 181. sorsz. házra, udvartér és kertre 174 frt becsárban, ugy a kővágó-szöllősi 115. sz. betétben 3603/1. hrsz. szőlőre 114 frt becsárban, mint kikiáltási árban az árverést elrendelte és hogy a fentebb megjelölt ingatlanok az 1898. évi július hó 20. napján d. e. 9 órakor Cserkút község bíró házában megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alul is eladatni fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át, minden egyes birtoktest után külön készpénzben, vagy az 1881. nov. hó 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ban kijelölt ovadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. évi 60. t.-cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Pécsett, 1898. évi április hó 21. napján. A kir. járásbíróság mint tlkvi hatóság.

Bogyay Pongrácz
kir. tszéki bíró.

Hirdetések jutányos

áron vétetnek fel kiadóhivatalunkban.

Árverés.

A néh. özv. Nagy Gyuláné hagyatékához tartozott és a pécsi 594. sz. betétben I. 1—2. sorsz. 359. és 360. hrsz. a. felvett

Jókai-tér 9. számú I. emeletes ház, udvar és kertre

— melynek becsára 15,788 frt — a pécsi kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság 3927/1898. szám alatt végrehajtási árverést rendelve el, azen árverés 1898. évi július 15-ik napján d. e. 10 órakor a kir. törvényszék árverési helyiségében fog megtartatni. Felkértnak a venni szándékozók, hogy ezen árverésen minél számosabban résztvenni sziveskedjenek.

Érdekelt örökösök.

8196. sz.

tlkv. 1898.

Árverési hirdetmény.

A pécsi kir. törvényszék, mint tlkvi hatóság közhírré teszi, hogy Engel József fia pécsi czép végrehajtonak Varga Antal és neje végrehajtási ügyében Kozma József késedelmes vevő költségére és veszélyére a pécsi kir. törvényszék és a pécsi kir. járásbíróság területén lévő Német-Ürögh község határában fekvő a német-üröghi 7. sz. betétben felvett I. 1—3. sorsz. 61. hrsz. 7. számú házra, 62. hrsz. kertre és 63. hrsz. szőlőre 1000 frt becsárban mint kikiáltási árban az árverést elrendelte, s hogy a fentebb megjelölt ingatlanok az 1898. évi augusztus hó 8. napján d. e. 9 órakor Német-Ürögh község bíró házában megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alul is eladatni fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10 százalékát vagyis 100 forintot készpénzben, vagy az 1881. évi nov. hó 1-én 3333. sz. a. kelt I. M. rendelet 8. §-ában kijelölt ovadékképes értékpapirban, a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. évi LX. t. c. 170. § a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Pécsett, 1898. évi június hó 18. napján. A kir. törvszék tlkvi hatósága.

Bogyay Pongrácz
kir. trvszéki bíró.

Látta

ön már a magyar

FLIEGENDE BLÄTTERT

a

„Pillangó”

cimű

lapot??

Minden

kávéházban,
kasinóban,
vendéglőben

megtekinthető.

Mutatványt ingyen küld a kiadóhivatal

Budapest,

VI., Teréz-körut 35.

Előfizetési ára:

3 hónapra 1 frt.